

KAPITOLA V.

Americký souboj.

Zatím co se tyto věci děly, byl Pedro na ville hraběte Marbacha ve vedlejší pokojí schovaný a slyšel bezpochyby všecko, co hrabě se svou manželkou a později s Vladimírem mluvil, při čemž se musel stále strachovati, že by ho mohl hrabě Marbach v tom úkrytu vypátrati.

Přál si, aby byl raději zůstal doma.

Žid Aron Levi byl, jak víme, od něho v jeho bytu uvězněn, poněvadž mu nemohl Pedro zaplatit, a poněvadž Aron tomuto vyhrožoval, že předloží jeho směnku hraběti Marbachovi, jehož podpis byl don Pedro na ní padělal.

Pedro se vrátil domů teprv k ránu, když počínalo svítati.

Byl velmi utrmácený, neboť byl na svém útěku z villy hraběte Marbacha ještě ke všemu ode dvou zákeřníků napaden a měl co dělati, aby jim utekl.

Proto si také svého sluhy ani nevšiml, když jej tento pokorně pozdravil, a neslyšel ani židovo proklínání, jenž byl uvězněn ve vedlejší pokojí.

Konečně se Pedro ze své duševní ustrnulosti zase probral, a jeho první myšlenkou bylo, že musí být Vladimír za tu zrádu potrestán, kteráž byl proti němu se dopustil, a že musí jeho [Pedrův] poměr k hraběnce Blauce prozatím ještě tajemstvím zůstatí.

Ochtěl totiž právě ve Vídni svou úlohu co bohatý kavalír ještě dále hráti a Vladimíra předčítí, a k dosažení toho účelu se mu nezdálo býti nic výhodnějším, než ten souboj mezi Vladimírem a hrabětem Marbachem.

Pedrovi na tom mnoho záleželo, aby se ten souboj stal a aby se rozhodl smrtí jednoho neb druhého. Buď musel Vladimír padnouti anebo musel z Vídně prchnout, kdyby byl hraběte Marbacha usmrtil, — aby ušel trestu, kterýž rakouský zákon na souboje ustanovuje.

Aby se však ten souboj právě tak vykonal, jak si toho Pedro přál, musel se on sám do té věci vmíchatí. Pročež si umínil navštívit druhého dne hraběte Marbacha, nabídnout se mu k tomu souboji za svědka a při tom mu podati důkaz, že on minulé noci na jeho ville nebyl, nýbrž někde jinde.

To však mohl dokázat jen svědky, kteří by byli dosvědčili, že byl Pedro od desíti hodin večer doma.

Tento plán byl dobrý, ale nyní se mu rozcházel o svědky.

Jednoho sice měl, totiž svého sluhu, ale proti tomu se mohlo namítati, že mluví, co mu jeho pán poručí.

Najednou si vzpomněl na žida Arona a vešel do vedlejšího pokoje dal mu na srozuměnou, že by s ním rád mluvil.

“Račte poroučet, milostpane!” pravil žid pokorně, doufaje, že tím způsobem spíše něčeho dosáhne, než přikroští. “Já jsem zde již tak dlouho na vás čekal a doufám, že se spolu vyrovnáme po dobrém.”

“V té naději se nezklameš,” odpověděl Pedro hrdě. “Spočítej to, co máš o mne dostati; já ti zaplatím.”

“To mám již dávno spočítáno, milostpane, neboť jsem měl zde na to času dost,” odpověděl Aron, vyndávaje ze špičaté tobolky směnku. “Já mám dostat od milostpána osm tisíc, devět a sedmdesát sedm zlatých.”

“To věru nestojí ani za řeč!” prohodil Pedro s opovržením. “Já ti dám deset tisíc židáku, pakli to nikomu neřekneš, že jsem byl dva dni v nesnázi o peníze.”

“Na to mohu milostpánovi přísahati, že o tom nevypustím z úst ani jediného slova!” zvolal žid, když viděl, že má Pedro plnou hrst tisícovek.

“Ale běda tobě, pakli svůj slib zrušíš!” doložil Pedro přísným tonem. “Běda tobě, pakli se někdo doví, že jsme byli já a Marbach nuceni od tebe něco si vypůjčiti. Svět musí o nás mysliti, že nemůžeme nikdy přijít do nesnázi o peníze, a já tě na místě zastřelím, jakmile se dovím, že jsi to někomu vyradil.”

Aron ubezpečoval hraběte ještě jednou, že se ve všem zachová dle jeho rozkazu, a přijav od něho deset tisícovek, vydal mu pak okamžitě směnku.

“A nyní poslyš, židáku, co ti řeknu,” mluvil Pedro dále, trhaje směnku na drobné kousky. “Ty si můžeš mimo to ještě hezké peníze vydělati.”

“Co tedy mám dělat, milostpane?” tázal se Aron s chvatem. “Za peníze a za dobré slovo u lélám vše! Račte se jen vysloviti milostpane.”

“Kdyby se tě ku příkladu někdo ptal, kde jsem dnes v noci byl,” pravil Pedro za chvíli, “co bys na to řekl?”

“Řekl bych všecko, co by ráčil milostpán poroučeti,” odpověděl Aron s chvatem. “To mohu hned na místě odpřísahati, že přišel milostpán domů teprv přede dnem, — anebo že jsem pracoval s milostpánem celou noc, — že jsme spolu přehlíželi účty, které byly milostpánovi z jeho statků zaslány.”

“To musíš také tak udati, kdykoli budu chtít, a můj sluha Pavel

to dotvrdí,” pravil Pedro a doložil za chvíli: “Mně záleží na tom, aby se o mně mysli, že umím čarovati. Já chci jistým pánům, kteří tvrdí, že jsem ztrávil část večerejšího večera u jisté spanilé dámy, dokázati, že jsou špatně zpraveni.”

“To je šlechetné od vás milostpane,” přisvědčil žid. “Čest dámy se může velmi snadno poskvřniti, ale pak je těžko ji očistit. Milostpán jest pravý vzor kavalíra a takovému pánovi je radost sloužiti!”

“Tu radost budeš mít ty a k tomu ještě dostaneš tisíc zlatých,” doložil Pedro. “Ale aby byla ta služba, kterouž od tebe žádám, pro mne užitečnou, nesmíš ještě odstoupiti: musíš zůstat ještě hodinu zde a pak se mnou půjdeš k hraběti Marbachovi.”

Aron byl ku všemu ochoten a ujišťoval Pedra, že udělá za tisíc zlatých všecko, co bude on poroučeti, a od té doby se choval v pokojí, kterýž mu byl vykázaný, docela tiše.

Pedro se zatím přichystal na tu návštěvu, kterouž chtěl hraběti Marbachovi učiniti.

Již bylo sedm hodin z rána a za hodinu se již mohl vydati na cestu do Doebingu.

Tam chtěl předstoupit před hraběte a chtěl mu říci, že se již o tom dověděl, co byl hrabě Kaminski křivě naň udal a že přichází, aby to udání vyvrátil.

Ale právě v tu chvíli, když o tom přemýšlel, co by měl všecko hraběti říci, vstoupil k němu do pokoje jeho sluha Pavel a oznamoval mu, že přišel pan hrabě Marbach a že si přeje s milostpánem neodkladně mluvití.

Pedro byl tím velice překvapen a tázal se:

“Hrabě Marbach? To se snad mýlíš, Pavle?”

Pak pospíšil do předního pokoje, chtě se sám přesvědčiti, kdo lo jest.

Byl to skutečně hrabě Marbach, který již tak časně z rána k Pedrovi přicházel.

Byl nápadně bleďý a sklíčený jeho krok byl nejistý a jeho hlas se chvěl, když Pedra na vzájem pozdravila pravil:

“Odpusťte, don Sanchez, že vás již tak časně z rána svou návštěvou obtěžuju. Je to velmi důležitá věc, která mne sem vede.”

“To mne těší, že jste mne poctil svou návštěvou,” odpověděl Pedro jemuž to bylo velmi vítaným, že hrabě Marbach sám k němu přišel. “Já si již mohu pomysliti, proč ke mně přicházíte a jsem ochoten vás vyslechnout.”

Ti dva pánové pak spolu odstoupili do Pedrova salonu a posadili se tam na pohovku vedle sebe, jako by spolu byli nejlepší přátelé.

“Mně je to velmi nemilým, že vám byl dán podnět, abyste mne navštívil co můj protivník,” jal se Pedro slova. “To je velmi špatné od těch lidí, že mne obviňují jako bych byl vaše manželské štěstí porušil, a mně proto nezbyvá nic jiného, než abych to dokázal zbrání, že jsem to psaní na vaši paní manželku nepsal, ani že jsem ho dal od někoho napsati. Já nejsem žádný lehkovážný dobrodruh, jak se o mně roztrušovalo, já vím, co jest stav manželský a jaké povinnosti s sebou přináší. Domníváte se vskutku, že jsem se proti vám dopustil té viny, pane hrabě?”

“Je mi moje žena věrna?” zvolal hrabě, vzchopiv se na nohy a upřev na Pedra jiskřivý pohled. “Nebyla to včera večer křivá přísaha, kterouž mi Blanka učinila?”

“Já vám nerozumím,” odpověděl Pedro docela klidně a požádal pak Marbacha, aby mu oznámil příčinu své návštěvy.

Hrabě vypravoval nyní Pedrovi do podrobná všecko, co mu byl minulého večera hrabě Kaminski pravil.

Pedro se tvářil, jako by tím byl velice překvapen a jako by jej to pobuřovalo k hněvu.

Dupnul o zem a zvolal, zatínaje pěstě:

“Ten Kaminski je zlomyslný a prohnaný padouch! Takový člověk, který se opovází poctivé dámy na cti utrhati, je schopen každé špatnosti, a aby se na mně pomstil, napsal to psaní sám, podepsal mne v něm a poslal je vaší manželce.”

“Je mi moje žena věrna?” tázal se Marbach ještě jednou, jako by byl Pedrova poslední slova přeslechl. “Mluvte, don Pedro, co poctivý muž, a buďte již napřed ubezpečen, že se Blanky rád odřeknu, když nabudu přesvědčen, že vás miluje.”

“Toho štěstí se mi ještě nedostalo,” odpověděl Pedro vážným a povznešeným hlase. “Já jsem si také vůbec nikdy netroufal, o její přízeň se ucházeti, poněvadž vím, že hraběnka Blanka nikoho nemiluje než svého řádného manžela. Hrabě Kaminski jest zlomyslný a zbabělý utrhač a já jsem tak šťastný, že to mohu dokázati. On tvrdí, že jsem byl včera v Doebingu na vaší ville, že jsem tam měl s hraběnkou Blankou tajné dostaveníčko, a že jsem pak utekl, když jste přišel domů. Já vám musím dokázat svědky, že nemůže být člověk v stejnou dobu na dvou místech. Pojdte sem, pane Levy.”

Na toto zavolání vyšel žid Aron z vedlejšího pokoje a dosvědčil na Pedrovo požádání, že byl s tím pánem od desíti hodin od večera až do svítání pracoval, přehlížeje s ním účty, které byly donu Pedrovi z jeho statků zaslány.